2025/2404

2025.11.28.

A BIZOTTSÁG (EU) 2025/2404 HATÁROZATA

(2024. november 28.)

az SA.38375 (2014/C) (korábbi 2014/NN) számú feltételes adómegállapításról – a Luxemburg által az FFT-nek nyújtott állítólagos támogatás

(az értesítés a C(2024) 8564. számú dokumenummal történt)

(Csak az angol nyelvű szöveg hiteles)

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI BIZOTTSÁG,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 108. cikke (2) bekezdésének első albekezdésére,

tekintettel az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodásra és különösen annak 62. cikke (1) bekezdésének a) pontjára,

miután az említett rendelkezéseknek megfelelően felhívta az érdekelt feleket észrevételeik megtételére ([1]), és tekintettel a benyújtott észrevételekre,

mivel:

1. AZ ELJÁRÁS

(1) 2013. június 19-én a Bizottság információkérést küldött a Luxemburgi Nagyhercegségnek (a továbbiakban: Luxemburg), amelyben részletes tájékoztatást kért az ország feltételes adómegállapítással kapcsolatban alkalmazott gyakorlatáról ([2]).

(2) 2013. július 17-én kelt levelében Luxemburg általánosságban válaszolt a szóban forgó levélre és részben elküldte a kért információkat. Luxemburg nem válaszolt a Bizottság azon kérelmére, hogy küldje meg az adóhatósága által 2010-ben, 2011-ben és 2012-ben kiadott feltételes adómegállapítások listáját, és nem nyújtott be bizonyos egyéb kért információkat sem.

(3) 2013. október 11-én találkozóra került sor Luxemburg és a Bizottság között, amit Luxemburg 2013. október 14-én kelt levele követett, amelyben Luxemburg kételyének adott hangot azt illetően, hogy a Bizottság által megjelölt jogalap lefedhet-e olyan tág kört és lehet-e olyan általános jellegű, mint amilyenre az információkérése vonatkozott. A Bizottság a szóban forgó levélre a 2013. október 15-én kelt levelével válaszolt.

(4) További levélváltásra került sor Luxemburg (a 2013. november 11-én és december 2-án kelt levelek) és a Bizottság (a 2013. november 14-én és december 12-én kelt levelek) között, amelynek során Luxemburg kifejtette, hogy az új kormány megalakulása miatt nem tudja megválaszolni a Bizottság információnyújtási kérelmét. Ennek megfelelően a Bizottság 2014. január 15-ig meghosszabbította a válaszadási határidőt.

(5) Luxemburg 2014. január 15-én kelt levelében 22 feltételes adómegállapítást nyújtott be a 2010–2013-as időszakra vonatkozóan, de az adóalanyok nevét elfedte azokban. Luxemburg szerint ezek a feltételes adómegállapítások reprezentatívak voltak a feltételes adómegállapítással kapcsolatban alkalmazott luxemburgi gyakorlat tekintetében.

([1]) HL C 369., 2014.10.17., 37. o.
([2]) A levelet a következő hivatkozási számon küldték: HT.4020 – *Pratiques en matière de ruling fiscal.*

(6) Az egyik közülük egy „FFT”-ként említett vállalattal született előzetes ármegállapításra (a továbbiakban: eám) vonatkozott. A luxemburgi adóhatóság 2012. szeptember 3-án kelt levelében jóváhagyta az adótanácsadó által javasolt eám-ot (a továbbiakban: megtámadott feltételes adómegállapítás vagy FFT eám-ja ([3])). Az FFT eám-ja következő dokumentumokra vonatkozott ([4]):

a) a KPMG (a továbbiakban: adótanácsadó) által ügyfele, az FFT nevében küldött 2012. március 14-én kelt levél, amely egy előzetes ármegállapítás jóváhagyását kéri a luxemburgi adóhatóságtól;

b) transzferárazási jelentés, amely a szóban forgó kérelem alátámasztására az adótanácsadó által készített transzferárazási elemzést tartalmazza.

(7) A Bizottság 2014. március 7-i levelével annak megerősítésére kérte Luxemburgot, hogy az FFT eám-jában „FFT”-ként említett adózó a Fiat Finance and Trade Ltd. A Bizottság azt is jelezte, hogy a benyújtott információk alapján nem tudja kizárni, hogy az FFT eám-ja összeegyeztethetetlen állami támogatást jelent, amit az FFT-nek nyújtottak. A Bizottság további információkat kért Luxemburgtól, amelyek relevánsak az FFT eám-jának értékelése szempontjából.

(8) 2014. március 24-én a Bizottság a 659/1999/EK tanácsi rendelet ([5]) 10. cikke alapján információnyújtási rendelkezést adott ki, amelyben a (2) preambulumbekezdésben említett feltételes adómegállapítások listájának megküldésére kötelezte Luxemburgot.

(9) 2014. április 24-én Luxemburg válaszolt a 2014. március 7-i levélre és megerősítette, hogy nem rendelkezik az FFT eám-jának értékeléséhez szükséges további lényeges információkkal. Azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy az FFT a Fiat Finance and Trade Ltd-t jelenti-e, Luxemburg a luxemburgi jog által előírt titoktartási rendelkezéseket idézte, és azzal érvelt, hogy e rendelkezések miatt nem erősítheti meg a szóban forgó adózó kilétét.

(10) 2014. június 11-én a Bizottság a Szerződés 108. cikkének (2) bekezdése szerinti hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról szóló határozatot fogadott el (a továbbiakban: az eljárás megindításáról szóló határozat) ([6]) az FFT eám-jának vonatkozásában. Az eljárás megindításáról szóló határozathoz a Bizottság információnyújtási rendelkezést kapcsolt, amelyben előírta Luxemburg számára, hogy bocsásson rendelkezésre további információkat az FFT eám-jára vonatkozóan. A Bizottság különösen arra kötelezte Luxemburgot, hogy erősítse meg a szóban forgó intézkedés kedvezményezettjének kilétét.

(11) 2014. július 14-én kelt levelével Luxemburg benyújtotta az eljárás megindításáról szóló határozattal kapcsolatos észrevételeit. Emellett azzal érvelt, hogy a Bizottság semmiféle állami támogatási intézkedést nem tud azonosítani, így Luxemburgnak nem kell megválaszolnia az eljárás megindításáról szóló határozatban, illetve az információnyújtási rendelkezésben feltett kérdéseket.

(12) 2014. augusztus 14-én a Bizottság arra kérte Luxemburgot, hogy bocsássa rendelkezésre az eljárás megindításáról szóló határozatban hivatkozott és az információnyújtási rendelkezésben kért hiányzó információkat. A Bizottság arra is kérte Luxemburgot, hogy engedélyezze, hogy a Bizottság – a 659/1999/EK rendelet 6a. cikkének (6) bekezdésében foglaltaknak megfelelően – közvetlenül az FFT-hez forduljon a fennmaradó kérdéseivel.

(13) 2014. szeptember 3-án Luxemburg részben megválaszolta a fennmaradó kérdéseket, egyúttal jelezte, hogy a kért információk egy része az FFT üzleti titkának minősül, mely információkkal Luxemburg nem rendelkezik. Luxemburg ezenkívül megerősítette, hogy az FFT valóban a Fiat Finance and Trade Ltd. társaságot jelenti, és engedélyezte, hogy a Bizottság közvetlenül az FFT-hez forduljon a kérdéseivel.

(14) 2014. október 17-én közzétették az eljárás megindításáról szóló határozatot az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* ([7]). A Bizottság felkérte az érdekelt feleket, hogy a határozattal kapcsolatban nyújtsák be észrevételeiket. A 2014. október 30-án kelt levélben a Bizottság megkapta az FFT észrevételeit.

([3]) Előzetes árképzési megállapodás, a továbbiakban külön: eám.
([4]) Luxemburg kitakart egyes kiválasztott információkat, különösen a vállalatok és a leányvállalatok nevét.
([5]) A Tanács 659/1999/EK rendelete (1999. március 22.) az Európai Unió működéséről szóló szerződés 93. cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról (HL L 83., 1999.3.27., 1. o.). A 659/1999/EK rendeletet az Európai Unió működéséről szóló szerződés 108. cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2015. július 13-i (EU) 2015/1589 tanácsi rendelet (HL L 248., 2015.9.24., 9. o.) hatályon kívül helyezte és felváltotta.
([6]) *Az FFT-nek nyújtott állítólagos támogatás* (SA 38375) [2014] (HL C 369., 2014.10.17., 37. o.).
([7]) HL C 369., 2014.10.17., 37. o.

(15) A Bizottság 2013. június 19-i információnyújtási kérelmének eleget téve Luxemburg 2014. december 22-én benyújtotta a feltételes adómegállapítások kedvezményezettjeinek listáját. A dokumentum felsorolja a luxemburgi adóhatóság által 2010-től 2012-ig kiadott feltételes adómegállapításokat.

(16) 2015. január 5-én kelt levelével Luxemburg benyújtotta az eljárás megindításáról szóló határozattal kapcsolatban harmadik felek által tett észrevételekre vonatkozó észrevételeit.

(17) 2015. február 12-én a Bizottság elfogadott egy határozatot, amely arról tájékoztatta Luxemburgot, hogy a Bizottság a 659/1999/EK rendelet 6a. cikke szerint eredménytelennek ítélte a megtámadott feltételes adómegállapításra vonatkozóan addig lefolytatott hivatalos vizsgálati eljárást. Ennek alapján a Bizottság – Luxemburg engedélyével ([8]) – kérdéseit közvetlenül az FFT-hez intézhette.

(18) 2015. február 20-án kelt leveleivel a Bizottság információkérést küldött Luxemburgnak és az FFT-nek.

(19) 2015. február 26-án és március 3-án kelt e-mail-üzenetében az FFT bizonyos pontosításokat kért az információkéréssel kapcsolatban, és kérte a válaszadási határidő meghosszabbítását, amelyet a Bizottság 2015. március 5-én kelt e-mail-üzenetében meg is adott.

(20) 2015. március 23-án a Bizottság – válaszul a 2014. december 22-én átadott adómegállapítás-listájára – arra kérte Luxemburgot, hogy további információkat adjon meg a 2010–2012. évre vonatkozóan felsorolt feltételes adómegállapításokkal kapcsolatban ([9]).

(21) 2015. március 24-én kelt levelével Luxemburg válaszolt a Bizottság 2015. február 20-i információnyújtási kérelmére ([10]).

(22) 2015. március 31-én kelt levelével az FFT válaszolt a Bizottság 2015. február 20-i információnyújtási kérelmére.

(23) 2015. április 23-án Luxemburg további információkat nyújtott be a 2014. december 22-i válaszában felsorolt feltételes adómegállapítások közül 1 900-zal kapcsolatban.

(24) 2015. április 27-én találkozóra került sor az FFT, Luxemburg és a Bizottság között, amelyet követően Luxemburg a 2015. június 4-i, 2015. június 18-i és 2015. július 10-i beadványaiban további információkat nyújtott be.

(25) 2015. július 15-én találkozóra került sor a Fiat Chrysler Automobiles N.V. – a Fiat S.p.A. jogutóda – pénzügyi igazgatója, Luxemburg és a Bizottság képviselői között.

(26) A Bizottság 2015. október 21-én a végleges határozat (a továbbiakban: vizsgálatot lezáró határozat ([11])) elfogadásával lezárta a hivatalos vizsgálati eljárást az FFT eám-jára vonatkozóan. Ebben a határozatban a Bizottság megállapította, hogy a megtámadott feltételes adómegállapítás a Szerződés 107. cikkének (1) bekezdése értelmében vett támogatásnak minősül. A Bizottság megállapította, hogy ez a támogatás összeegyeztethetetlen a belső piaccal, és azt Luxemburg a Szerződés 108. cikke (3) bekezdésének megsértésével jogszerűtlenül hajtotta végre. Luxemburgot arra kötelezték, hogy fizettesse vissza az FFT által kapott összeegyeztethetetlen és jogellenes támogatás összegét.

(27) 2015. december 29-én, illetve 30-án az FFT és Luxemburg keresetet nyújtott be a vizsgálatot lezáró határozat megsemmisítése iránt.

(28) 2019. szeptember 24-én a Törvényszék elutasította ezeket a kereseteket, és helybenhagyta a Bizottság vizsgálatot lezáró határozatát ([12]).

(29) 2022. november 8-án a Bíróság hatályon kívül helyezte a Törvényszék 2019. szeptember 24-i ítéletét, és megsemmisítette a Bizottság vizsgálatot lezáró határozatát (a továbbiakban: FIAT-ítélet ([13])), amely nem érintette az eljárás megindításáról szóló határozatot. Ezért a 2.2. szakaszban részletesen ismertetett megtámadott feltételes adómegállapításra vonatkozó hivatalos vizsgálati eljárás még folyamatban van, és azt le kell zárni.

([8]) Lásd a (13) preambulumbekezdést.
([9]) SA.37267 – *Pratiques en matières de ruling fiscal – Luxembourg* – ügyszámon.
([10]) A 2015. március 24-i levelet 2014. március 24-én, majd 2015. március 26-án ismételten átadták a Bizottságnak.
([11]) A Bizottság (EU) 2016/2326 határozata [2015] (HL L 351., 2016.12.22., 1. o.) *a Luxemburg által a Fiatnak nyújtott állami támogatásról* (SA.38375).
([12]) A T-755/15. és T-759/15. sz., Luxemburg és Fiat Chrysler Finance Europe kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet (ECLI:EU:T:2019:670).
([13]) A C-885/19. P. és C-898/19. P. sz., Fiat Chrysler Finance Europe és Írország kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet (ECLI:EU:C:2022:859).

2. AZ INTÉZKEDÉS LEÍRÁSA

2.1. A kedvezményezett

(30) Az FFT a Fiat-csoporthoz tartozó vállalat. A megtámadott feltételes adómegállapítás idején a Fiat-csoportot az Olaszországban bejegyzett, torinói székhelyű Fiat S.p.A. és a Fiat S.p.A. ellenőrzése alá tartozó vállalatok (a továbbiakban együttesen: Fiat vagy Fiat-csoport) alkották. Miután a Fiat S.p.A. 2014. október 12-én beolvadt a Fiat Investments N.V.-be, a Fiat Chrysler Automobiles N.V. lett a Fiat S.p.A. jogutóda.

(31) A Fiat az autóiparban végzett ipari és pénzügyi szolgáltatási tevékenységeket. Tömegtermelésre szánt járműveket tervezett, fejlesztett, gyártott, forgalmazott és értékesített. Márkái közé tartozott a Fiat, az Alfa Romeo, a Lancia, az Abarth, a Ferrari, a Maserati és számos Chrysler márka. Emellett a Fiat az alkatrészek, a gyártási rendszerek, valamint az értékesítés utáni szolgáltatások/termékek ágazatában is tevékenykedett. Végül, autóipari tevékenységeinek támogatása érdekében a csoport lakossági és kereskedői pénzügyi, lízing- és bérbeadási szolgáltatásokat is nyújtott (leányvállalatokon, közös vállalkozásokon és szakosodott pénzügyi szolgáltatókkal kötött kereskedelmi megállapodásokon keresztül). 2013-ban a Fiat 86 816 millió EUR bevételről és 1 951 millió EUR nettó nyereségről számolt be. 2012-ben a vonatkozó adatok 83 957 millió EUR-t (bevételek), illetve 896 millió EUR-t (nettó nyereség) tettek ki.

(32) Az FFT vállalkozásfinanszírozási szolgáltatásokat és finanszírozást nyújtott a Fiat-csoporthoz tartozó, (elsősorban) európai székhelyű (Olaszországot kivéve) vállalatoknak, ezenfelül számos számla-összevezetési struktúrát kezelt a csoporthoz tartozó vállalatok számára. Az FFT tulajdonosai a Fiat S.p.A. (részesedése kb. 40 %) és az FF (részesedése kb. 60 %) voltak, mely utóbbi viszont a Fiat S.p.A. 100 %-os tulajdonában álló leányvállalata volt ([14]). Az FFT adózás előtti jövedelme 1 572 300 EUR és 2 334 301 EUR összeget tett ki 2012-ben, illetve 2013-ban ([15]).

(33) A Luxemburg által 2014. január 15-én benyújtott transzferárazási jelentés az FFT-re és a Fiat-csoportra vonatkozóan a következő információkat tartalmazta. A Fiat központosította pénzügyi és vállalkozásfinanszírozási funkcióit, amelynek keretében minden finanszírozást, a vállalati pénzügyeket, banki kapcsolatokat, a deviza- és kamatkockázatok kezelését, a számla-összevezetést, a pénzpiaci műveleteket, a készpénzállomány-kezelést, a beszedést és a fizetés-kezdeményezést a csoporton belüli vállalkozásfinanszírozási vállalatok (a továbbiakban együttesen: vállalkozásfinanszírozási vállalatok) végzik.

(34) A vállalkozásfinanszírozási vállalatok hálózata a következő volt:

a) a Fiat Finance S.p.A. a csoporthoz tartozó, olaszországi székhelyű vállalatok finanszírozási műveletének koordinálásával megbízott olaszországi vállalkozásfinanszírozási vállalat volt;

b) az FFT a csoport európai székhelyű (Olaszország kivételével) vállalatai részére látta el a vállalkozásfinanszírozási feladatokat;

c) a Fiat Finance North America, Inc. (a továbbiakban: FFNA) a csoport USA-beli székhelyű vállalatai részére látta el a vállalkozásfinanszírozási feladatokat;

d) a Fiat Finance Canada Ltd. (a továbbiakban: FFC) a csoport kanadai székhelyű vállalatai részére látta el a vállalkozásfinanszírozási feladatokat;

e) a Fiat Finanças Brasil Ltda a csoport brazíliai székhelyű vállalatai részére látta el a vállalkozásfinanszírozási feladatokat.

(35) A határokon átnyúló, csoporton belüli tranzakciók, amelyekben az FFT részt vett, két fő kategóriába sorolhatók: i. vállalkozásfinanszírozási vállalatok közötti (ágazaton belüli) tranzakciók, és ii. csoporthoz tartozó vállalatok közötti (csoporton belüli) tranzakciók.

(36) Az ellátott feladatok tekintetében az FFT a piaci finanszírozásban és a likviditási befektetésekben, a pénzügyi piaci szereplőkkel való kapcsolattartásban, a pénzügyi koordinációban és a csoporthoz tartozó vállalatoknak nyújtott konzultációs szolgáltatásokban, a csoporthoz tartozó vállalatoknak nyújtott készpénzkezelési szolgáltatásokban, rövid távú (S/T) és középtávú (M/T) vállalatközi finanszírozásban, valamint a többi vállalkozásfinanszírozási vállalattal való koordinációban vett részt.

([14]) Bas Prospectus, Fiat S.p.A., 2014. március 14.
([15]) Ugyanott.

(37) A vállalkozásfinanszírozási vállalatokat általában érintő legnagyobb kockázatok közé tartozott a piaci kockázat, a bankbetétekhez, illetve más hasonló rövid lejáratú befektetésekhez kapcsolódó hitelkockázat, a partnerkockázat és a működési kockázat.

(38) Az FFT jelentős összegű pénzügyi eszközt kezelt, amelyek főként vállalatközi hitelekhez, a csoporthoz tartozó vállalatoktól származó vevőkövetelésekhez, valamint – kisebb részben – bankbetétekhez fűződtek. Az FFT a napi műveletek elvégzéséhez és a pénzügyi piac teljesítményének nyomon követéséhez szükséges informatikai rendszereket használt.

2.2. **A megtámadott feltételes adómegállapítás**

(39) Ez a határozat az FFT előzetes ármegállapítására, azaz a 2012. szeptember 3-i levelével Luxemburg által az FFT-nek küldött, transzferárazásról szóló adóügyi határozatra – más szóval: feltételes adómegállapításra – vonatkozik. A megtámadott feltételes adómegállapítás egy olyan módszert szentesít, amelynek segítségével a Fiat-csoporton belül a nyereség FFT-hez való hozzárendelése – a Fiat-csoport adótanácsadójának javaslata szerint – kiszámítható, és amely lehetővé teszi az FFT számára, hogy évente meghatározza a Luxemburg felé fennálló társaságiadó-fizetési kötelezettségét.

(40) A Luxemburg által a Bizottságnak átadott dokumentumok, amelyek minden szükséges elemet tartalmaznak a megtámadott feltételes adómegállapítás alátámasztására, a következők: a (6) preambulumbekezdésben említett két levél és a transzferárazási jelentés.

(41) 2012. szeptember 3-án kelt levelében a luxemburgi adóhatóság megerősítette, hogy „az alábbi transzferárazási elemzés a 2011. január 28-i 164/2. sz. körlevél szerint, a szokásos piaci ár elvének tiszteletben tartásával készült" (sic). Más szóval a luxemburgi adóhatóság elfogadta, hogy az adótanácsadónak a transzferárazási jelentésben szereplő transzferárazási elemzése nyomán a szokásos piaci ár elvének megfelelő díjat alkalmaztak az FFT által teljesített feladatok és az általa viselt kockázat tekintetében. Az FFT-nek a „szokásos piaci ár elvének megfelelő", a transzferárazási jelentésben megállapított és a megtámadott feltételes adómegállapítással elfogadott díjazása a következő volt: „a transzferárazási tanulmány megfelelő díjazást határoz meg a kockáztatott tőkére és a vállalat által ellátott feladatok díjazására szolgáló 2,542 millió EUR tőkére vonatkozóan, amelyhez képest +/–10 % eltéréssel számolnak." Az FFT által e díjazás alapján elért nettó nyereségre vonatkozóan a luxemburgi általános társaságiadó-mérték, azaz 28,8 % volt alkalmazandó. Luxemburg kijelentette továbbá, hogy az adóhatóság határozata 5 évig volt érvényes (azaz a 2012-es adóévtől a 2016-os adóévig).

(42) A transzferárazási jelentés szerint a Fiat-csoporton belül az FFT adóköteles nyereségének meghatározására a legjobb módszer a tranzakciós nettó nyereség módszere volt (a továbbiakban: TNMM). Az adótanácsadó szerint a TNMM különösen akkor megfelelő módszer, ha a tranzakción belül az egyik fél nem nyújtott értékes és egyedülálló hozzájárulást. Mivel az adótanácsadó szerint ez volt a helyzet az FFT esetében, amely kizárólag pénzügyi szolgáltatásokat nyújtott, ez a módszer volt a legalkalmasabb a szokásos piaci feltételeknek megfelelő ár meghatározására – összhangban a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezetnek (OECD) a multinacionális vállalkozások és az adóhatóságok számára szóló transzferár irányelveivel (a továbbiakban: OECD-irányelvek) ([16]).

(43) A transzferárazási jelentésben az adótanácsadó – figyelemmel az FFT által feladatainak ellátásához és kockázatainak viseléséhez szükséges tőkére, összefüggésben a használatban lévő eszközökkel – meghatározta az FFT-nek járó díjazást, amely az adóköteles nyereséget alkotja.

(44) A díjazás megállapítása a következőképpen történt: i. az FFT „kockáztatott tőkéjének" becsült összege, ii. a feladatok ellátásához és a pénzügyi befektetések támogatásához használt FFT-tőke azonosítása, iii. az FFT „kockáztatott tőkéje" várható díjának becslése a tőkeeszköz-árazási modell (a továbbiakban: CAPM) segítségével és a feladatok ellátásához használt tőke megtérüléséhez szükséges hozam azonosítása, továbbá iv. a viselt kockázatoknak és a feladatok elvégzésének ellentételezésére az FFT-nél maradó teljes nyereség kiszámítása az i–iii. lépések eredményének egyesítésével.

(45) Ez a határozat azt értékeli, hogy a megtámadott feltételes adómegállapításban jóváhagyott transzferárazási megállapodás tartalmaz-e állami támogatásnak minősülő szelektív előnyt.

([16]) OECD transzferár irányelvek a multinacionális vállalkozások és az adóhatóságok számára, OECD Publishing, Párizs, 2010.

3. A VONATKOZÓ JOGI KERET BEMUTATÁSA

3.1. A transzferárazással kapcsolatos iránymutatás

(46) Ez a határozat egy olyan feltételes adómegállapításra vonatkozik, amely egy transzferárazási megállapodást, más néven eám-ot hagy jóvá. Az eám-ok olyan megállapodások, amelyek a csoporton belüli tranzakciók lebonyolítását megelőzően, adózás céljából meghatároznak bizonyos megfelelő kritériumokat, amelyek alapján ezekre az ügyletekre és a meghatározott időszakra nézve a transzferárat meg kell állapítani.

(47) Ebben az összefüggésben a transzferár az azonos vállalatcsoport tagjai közötti kereskedelmi tranzakciók során felszámított árat, különösen a vállalatcsoport egyik tagja által az ugyanazon csoport valamely másik tagja részére értékesített termékek vagy szolgáltatások árait jelenti. A transzferár tehát az azonos vállalatcsoport tagjai közötti nyereségfelosztásra vonatkozik.

(48) A multinacionális vállalatok eltérő adókulcsot alkalmazó államok joghatósága alatt fizetnek adót. A vállalatcsoport szintjén kimutatott adózás utáni nyereség a minden egyes olyan országban elért adózás utáni nyereség összege, ahol e csoport adókötelezettség alá esik. Ezért az egyes országokban bevallott nyereség maximalizálása helyett a multinacionális vállalatok pénzügyi ösztönzést kaphatnak arra, hogy a vállalatcsoport különböző vállalatai között úgy osszák el a nyereséget, hogy a lehető legtöbb nyereséget az alacsony adókulcsot alkalmazó országok joghatósága és a lehető legkevesebb nyereséget a magas adókulcsot alkalmazó országok joghatósága alá helyezzék.

(49) A méltányos adóztatás megvalósítása érdekében nemzetközileg elfogadott standardot határoztak meg a transzferárak meghatározására. A jövedelem és a vagyon adóztatásáról szóló OECD-modellegyezmény ([17]) 9. cikke tehát megállapítja az úgynevezett szokásos piaci ár elvét, amely szerint a vállalatközi tranzakciók árait a piaci árakkal összhangban kell meghatározni. A szokásos piaci ár elvét az OECD-irányelvek részletezik.

4. A HIVATALOS VIZSGÁLATI ELJÁRÁS MEGINDÍTÁSÁNAK OKAI

(50) Az eljárás megindításáról szóló határozatban a Bizottság kétségeit fejezte ki a megtámadott feltételes adómegállapítás belső piaccal való összeegyeztethetőségét illetően. Különösen azt illetően, hogy a megtámadott feltételes adómegállapítás által jóváhagyott transzferár-megállapítás az FFT számára a szokásos piaci ár elvének megfelelő díjazást eredményezett-e.

(51) Az eljárás megindításáról szóló határozatában a Bizottság megjegyezte, hogy a megtámadott feltételes adómegállapítás nem járhat azzal a hatással, hogy az érintett vállalatoknak kedvezőbb adózást biztosít, mint a hasonló jogi és ténybeli helyzetben lévő más vállalatoknak. Az adóhatóságok azáltal, hogy a feltételes adómegállapítások mérlegelésen alapuló gyakorlata révén elfogadják, hogy a multinacionális vállalatok eltérnek a piaci feltételektől a csoporton belüli tranzakciók kereskedelmi feltételeinek meghatározásakor, lemondhatnak a joghatóságuk alá tartozó adóköteles bevételekről, és ezáltal az állami forrásokról. Ez a helyzet különösen akkor, ha az adóhatóságok olyan kereskedelmi feltételeket fogadnak el, amelyek eltérnek a független gazdasági szereplők között érvényesülő feltételektől.

(52) Ezenkívül az eljárás megindításáról szóló határozatában a Bizottság megjegyezte, hogy annak meghatározásához, hogy valamely vállalat adóköteles jövedelmének értékelési módszere előnyt biztosít-e, ezt a módszert össze kell hasonlítani a tevékenységét szokásos piaci feltételek között végző vállalkozás nyeresége és vesztesége közötti különbségen alapuló általános adórendszerrel. Ennélfogva a Bizottság azt állította, hogy amennyiben egy eám egy adott cégcsoporton belüli kapcsolt vállalkozások közötti transzferár-megállapításra vonatkozik, e megállapítás nem térhet el azon megállapítástól vagy díjazástól, amelyet egy független, körültekintő gazdasági szereplő rendes piaci feltételek (azaz szokásos piaci feltételek) mellett elfogadott volna ([18]).

([17]) A jövedelem és a vagyon adóztatásáról szóló 2010. évi modellegyezmény (teljes változat), OECD Publishing, Párizs, 2012.

([18]) A Bizottság 2003/757/EK határozata [2003] a belga koordinációs központokról (HL L 282., 2003.10.30., 25. o., (95) preambulum-bekezdés).

(53) Ebben az összefüggésben a Bizottság az eljárás megindításáról szóló határozatában arra az ítélkezési gyakorlatra hivatkozott, amely szerint a piaci feltételek reprodukálhatók a transzferáraknak a szokásos piaci ár elvének megfelelően történő megállapítása útján. Konkrétabban, ha ezzel szemben a csoporton belüli tranzakciókra vonatkozó adóztatási módszer nem felel meg a szokásos piaci ár elvének ([19]), és az ezen elv helyes végrehajtásából eredő adóalapnál alacsonyabb adóalaphoz vezetne, akkor szelektív előnyt biztosítana az érintett vállalat számára ([20]).

(54) Ebben az összefüggésben a Bizottság megjegyezte, hogy az OECD-irányelvek olyan referenciadokumentumnak minősülnek, amely módszereket ajánl a szokásos piaci ár szerinti eredményekhez való közelítésre, és e célból a Bizottság korábbi határozataiban megfelelő iránymutatásként szolgált ([21]).

(55) Ezért a Bizottság az eljárás megindításáról szóló határozatában – és amint azt az alábbiakban részletesebben kifejti – a szokásos piaci ár önálló elvére támaszkodott. A Bizottság nem támaszkodott a nemzeti jogra, különösen az L.I.R. ([22]) 164. cikkének (3) bekezdésére és a körlevélre ([23]), amikor a jelen ügyben az állami támogatások értékelése keretében meghatározta a szokásos piaci ár elvét.

(56) A szokásos piaci ár fent meghatározott önálló elve alapján a Bizottság az eljárás megindításáról szóló határozatában a következő kétségeket vetette fel, amelyek tehát kizárólag azzal kapcsolatosak, hogy megtámadott feltételes adómegállapítás megfelel-e a fenti (52) és (53) preambulumbekezdésben hivatkozott ítélkezési gyakorlatban meghatározott és az OECD-irányelvekben foglalt szokásos piaci ár elvének.

(57) Először is a Bizottság előzetesen megállapította, hogy a megtámadott feltételes adómegállapítás egy olyan fix adóalapot – 2,542 millió EUR-t (+/–10 %) – hagyott jóvá az FFT luxemburgi tevékenységei vonatkozásában, amely csak csekély mértékben változhat és még akkor is stabil marad, ha az FFT például jelentősen növelné az adóalap meghatározásához alapul szolgáló tevékenységeit.

(58) Másodszor, a Bizottság kétségét fejezte ki azzal kapcsolatban, hogy a módszer, amit az FFT adótanácsadója az FFT díjazásának becslésére használt, megfelelő-e. Az adótanácsadó transzferárazási elemzése során a TNMM indirekt módszert használta az említett díjazás kiszámítására. A Bizottság előzetes következtetései szerint olyan esetben, amikor összehasonlítható tranzakciók is megfigyelhetők a piacon, a direkt módszerek, különösen az összehasonlítható független árak módszere (a továbbiakban: CUP módszer) használatát kell előnyben részesíteni. Ezzel kapcsolatban a Bizottság megjegyezte, hogy a Chrysler, a Fiat-csoport amerikai vállalata, közvetlenül tőkepiaci finanszírozást vett igénybe a műveleteihez, és e tranzakciók közül néhány összehasonlítható volt az FFT által teljesített tranzakciókkal.

(59) Harmadszor, ami a CAPM módszer használatát illeti az előírt tőkejövedelmezőség becslésére, a Bizottság kétségét fejezte ki azzal kapcsolatban, hogy az FFT adótanácsadója helyesen alkalmazta a CAPM módszert. A Bizottság rámutatott, hogy a két alkotóelemet, amely a CAPM alapján meghatározza az FFT díjazását – azaz a tőke összege, amely után díjat fizettek, valamint az adott tőkeösszegre alkalmazott díjazás szintje –, túlzottan alacsony szinten határozták meg.

([19]) Különösen azok a feltételes adómegállapítások, amelyek lehetővé teszik az adózók számára, hogy helytelen transzferárazási módszereket alkalmazzanak az adóköteles nyereség kiszámításához, például hogy a megfelelő transzferárazást célzó költség-plusz módszer vagy viszonteladási árak módszere esetében rögzített felárat alkalmazzanak, állami támogatást foglalhatnak magukban. Lásd a luxemburgi pénzügyi vállalatoknak nyújtott C 50/2001 állami támogatásról szóló 2003/438/EK bizottsági határozat [2002] (HL L 153., 2003.6.20., 40. o.) (43) és (44) preambulumbekezdését; a luxemburgi koordinációs központoknak nyújtott C 49/2001 állami támogatásról szóló, 2003/501/EK bizottsági határozat [2002] (HL L 170., 2003.7.9., 20. o.) (46)–(47) és (50) preambulumbekezdését; a belga koordinációs központokról szóló 2003/755/EK bizottsági határozat [2003] (HL L 282., 2003.10.30., 25. o.) (89)–(95) preambulumbekezdését, valamint ehhez kapcsolódóan a C-182/03. és C-217/03. sz., Belgium és Forum 187 kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet (ECLI:EU:C:2006:416) 96. és 97. pontját; a francia irányítási és logisztikai központokról szóló 2004/76/EK bizottsági határozat [2003] (HL L 23., 2004.1.28., 1. o.) (50) és (53) preambulumbekezdését.

([20]) Lásd a C-182/03. és C-217/03. sz., Belgium és Forum 187 kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet (ECLI:EU:C:2006:416) 95. pontját.

([21]) A Bizottság 2003/757/EK határozata [2003] a belga koordinációs központokról (HL L 282., 2003.10.30., 25. o.).

([22]) A luxemburgi jövedelemadóról szóló törvény (*Loi modifiée du 1967.12.4. concernant l'impôt sur le revenu*, a továbbiakban: L.I.R.) 164. cikkének (3) bekezdése.

([23]) A 2010. január 28-i 164/2. sz. körlevél (a továbbiakban: körlevél).

(60) Ami az ellentételezett tőke összegét illeti, a megtámadott feltételes adómegállapítás jóváhagyta, hogy a CAPM módszert csak a tőke egy részére, a „kockáztatott tőkének” nevezett tőkerészre alkalmazzák, az FFNA-ba és az FFC-be injektált tőkét viszont minden elfogadható magyarázat nélkül levonják az ellentételezendő tőke összegéből. Ezenfelül a „kockáztatott tőke” kiszámítása láthatóan egy túlzottan alacsony adóalaphoz vezetett, mivel nem tartalmazta a csoporton belüli eszközöket. Az eljárás megindításáról szóló határozatban a Bizottság megkérdőjelezte azt a feltételezést, hogy a csoporthoz tartozó vállalatokkal folytatott tranzakciók esetében nincs hitelkockázat. A Bizottság emellett a partner- és hitelkockázatra vonatkozó minimális tőkekövetelmény kiszámításával kapcsolatban is kétségét fejezte ki. Különösen nem volt indokolt a partnerkockázat esetében a viszonylag alacsony, 20 %-os kockázati súly tényező választása; különben is mi történne, ha a szabályozási keret jelentősen megváltozna. Az adótanácsadó transzferárazási jelentése semmilyen magyarázatot nem adott arra, hogy „a bankbetéteken felhalmozódott hitelkamatok és a bankhiteleken felhalmozódott kamatbevételek közötti különbözet” miért jelzi jól a működési kockázatot. Nem fejtette ki a 15 %-os kockázati súlyt sem. Hasonlóképpen, a jelentés azt sem mondta el, hogy a partnerkockázatot 8 % helyett miért 6 %-kal szorozták be – figyelemmel arra, hogy a Bázel II. keretrendszerben ([24]), amelyre a transzferárazási jelentés kifejezett utalást tett, a partnerkockázatra vonatkozó minimális tőkekövetelmény 8 % volt.

(61) Ami a szóban forgó tőkére alkalmazott ellentételezés szintjét illeti, a Bizottság kétségét fejezte ki a béta meghatározásával kapcsolatban, mivel a bétaszint más, pénzügyi szolgáltatásokat nyújtó összehasonlítható vállalatokéhoz képest túl alacsonynak tűnik. Ezenkívül a Bizottság amiatt is kételyének adott hangot, hogy a béta kiszámításánál az adótanácsadó a 25. percentilist jelölte meg, nem pedig a mediánt használta.

(62) Negyedszer, ami a többlettőkének minősített tőke várható tőkearányos jövedelmezőségét illeti, a Bizottság kétségét fejezte ki azzal kapcsolatban, hogy a megtámadott feltételes adómegállapítás minden indoklás nélkül jóváhagyta az igen alacsony 0,87 %-os ráta használatát.

(63) E kétségek fényében a Bizottság az eljárás megindításáról szóló határozatában arra az átmeneti következtetésre jutott, hogy a megtámadott feltételes adómegállapítás szelektív előnyhöz juttatta az FFT-t, mivel a díjazás távol állt a szokásos piaci ár szerinti eredménytől. Mivel az EUMSZ 107. cikkének (1) bekezdésében szereplő összes többi feltétel teljesült, és mivel nem állt fenn az EUMSZ 107. cikkének (2) vagy (3) bekezdése szerinti nyilvánvaló összeegyeztethetőségi alap, a Bizottság arra az átmeneti következtetésre jutott, hogy a megtámadott feltételes adómegállapítás – a belső piaccal nem összeegyeztethető – állami támogatásnak minősül.

5. LUXEMBURG ÉSZREVÉTELEI AZ ELJÁRÁS MEGINDÍTÁSÁRÓL SZÓLÓ HATÁROZATTAL KAPCSOLATBAN

5.1. A Bizottság eljárásáról

(64) Az eljárás tekintetében Luxemburg azt állította, hogy ebben az ügyben nem a megfelelő eljárást követték az információnyújtási rendelkezés kibocsátásával kapcsolatban, hiszen a 659/1999/EK rendelet nem teszi lehetővé, hogy a Bizottság a hivatalos vizsgálati eljárás megindítására vonatkozó határozatban rendelkezést bocsásson ki. Mielőtt ilyen rendelkezés kibocsátására sor kerülhetett volna, le kellett volna folytatni a 659/1999/EK rendelet 10. cikkében leírt eljárást.

(65) Luxemburg azt állította továbbá, hogy az információnyújtási rendelkezésben kért információk tekintetében a Bizottság nem adott magyarázatot arra, hogy az intézkedés állami támogatásra vonatkozó szabályok szerinti vizsgálatához miért volt szükség a kedvezményezett nevének közlésére. Luxemburg kifejtette, hogy abban a szakaszban nem tudta közölni a kedvezményezett nevét. Luxemburg továbbá azt állította, hogy nem pontosították a kért információkat, miközben a Bizottság saját eljárási kézikönyve előírja azok pontosítását.

(66) Luxemburg azt állította, hogy mivel az eljárás megindításáról szóló határozat nem fejtette ki, hogy a megtámadott feltételes adómegállapítás mennyiben jelent támogatást, a felfüggesztési kötelezettségnek nem tudott eleget tenni, ezért jóváhagyta az FFT benyújtott adóbevallását a megtámadott feltételes adómegállapításban szereplő módszertan alapján.

([24]) Bázeli Bankfelügyeleti Bizottság, *Bázel II: A tőkeszabályozási intézkedések és tőkeszabványok nemzetközi konvergenciája: Felülvizsgált keretrendszer*, 2004. június (a továbbiakban: Bázel II. keretrendszer).

(67) Luxemburg ezután azzal érvelt, hogy a Bizottság megsértette a lojális együttműködés, a pártatlanság és a megfelelő ügyintézés elvét – például azzal, hogy nem válaszolt Luxemburg találkozót indítványozó javaslataira, mely találkozókon elmagyarázhatta volna a megtámadott feltételes adómegállapításban alkalmazott módszertant.

(68) Luxemburg vitatta azt a bizottsági határozatot, amely az FFT-vel kapcsolatos eljárást leválasztja (SA.38375. új ügyszámon) a feltételes adómegállapítással kapcsolatban alkalmazott luxemburgi gyakorlat SA.37267. ügyszámon folyó általános vizsgálatáról. Figyelemmel arra, hogy Luxemburg fellebbezést nyújtott be a Bizottság által az utóbbi ügyben a Törvényszéken elfogadott információnyújtási rendelkezés ellen, a Bizottság mesterségesen – egy új ügy nyitásával – meg tudta kerülni az SA.37267. számú információnyújtási rendelkezés megsemmisítését.

(69) Végül Luxemburg azt állította, hogy a Bizottság visszaélt a hatáskörével, amikor összekeverte a mérlegelési jogkör gyakorlását a közjogi normák puszta értelmezésével. Konkrétan, a megtámadott feltételes adómegállapítás nem jelentette a mérlegelési jogkör gyakorlását a luxemburgi adóhatóság részéről, de összhangban volt az L.I.R. 164. cikkének (3) bekezdésével és a körlevéllel. Luxemburg szerint az említett rendelkezések alkalmazásakor elkerülhetetlen volt, hogy e rendelkezéseket a konkrét eset tényállásának fényében értelmezzük, hogy az adott körülmények által meghatározott és ezeken alapuló megoldásra jussunk. A Bizottság mellőzte a különbségtételt egyrészről a mérlegelési jogkör, másrészről pedig az absztrakt jogi fogalmakat tartalmazó szabályok értelmezése között, mely utóbbiakat az értelmezés során az adott ügyre kell alkalmazni. Ezenfelül azzal, hogy a luxemburgi jog értelmezése során a Bizottság a nemzeti hatóságok helyébe lép, megsértette azt a szabályt, hogy a közvetlen adózás területe tagállami hatáskörbe tartozik.

(70) Luxemburg szerint – figyelemmel arra, hogy az FFT esetében a luxemburgi adóhatóság nem gyakorolt mérlegelési jogkört – a Bizottság nem tudta bizonyítani, hogy a megtámadott feltételes adómegállapítás eltért a szokásos igazgatási gyakorlattól. Luxemburg azt fejtegette, hogy igazgatási intézkedése a jogszerűség és egyenlőség elvén alapszik, azaz minden, alapvetően azonos helyzetben lévő adózó számára azonos elbánást biztosít. Luxemburg azt állította, hogy az eljárás megindításáról szóló határozat az OECD-irányelveken, nem pedig Luxemburg igazgatási gyakorlatán alapult.

5.2. **Az eljárás megindításáról szóló határozatban előforduló tartalmi hibákról**

(71) Luxemburg általánosságban azt állította, hogy a Bizottság tartalmi hibát követett el azzal, hogy a szokásos piaci árnak a nemzeti jogban és gyakorlatban nem biztosított elvét fogadta el referenciaként, amelyhez képest a szelektív előnyt meg kell állapítani.

(72) Ezenkívül Luxemburg kifogásolta, hogy a Bizottság nem alkalmazza a vonatkozó nemzeti jogi rendelkezést, azaz az L.I.R. 164. cikkének (3) bekezdését és az ebből fakadó igazgatási gyakorlatot az aktuális ügyre, hanem egyedül az OECD-irányelveket veszi alapul referenciaként. Ennek során a Bizottság döntött az általa legmegfelelőbbnek ítélt számítási módszerről, ezzel szemben a luxemburgi jog éppen hogy nem írta elő konkrét transzferárazási módszerek alkalmazását. A Bizottság tehát teljes mértékben figyelmen kívül hagyta Luxemburg jogi keretrendszerét és e területen meglévő igazgatási gyakorlatát.

(73) Ezenkívül Luxemburg azt állította, hogy a Bizottság tévesen értelmezte az OECD-irányelveket, amikor a transzferárazási módszerek hierarchiáját állapította meg. Luxemburg azt állította, hogy a TNMM választása indokolt és összeegyeztethető az L.I.R. 164. cikkével.

(74) Ami az eljárás megindításáról szóló határozatban kifejezett kétségeket illeti, Luxemburg kifogásolta, hogy a Bizottság túlságosan és egyoldalúan a Fiat megtámadott csoportszintű adóstratégiájára összpontosít anélkül, hogy figyelembe venné, hogy a Fiatnak mint csoportnak más okai is lehettek arra, hogy struktúráját az általa felépített módon hozza létre.

(75) Először is, a luxemburgi adóhatóság nem hagyott jóvá egy „fix adóalapot”, ahogyan azt a Bizottság állítja. Az FFT adóköteles bevétele a nyújtott hitelek összegétől függött, és a transzferárazási jelentés csak egy kategóriát határozott meg sarokpontokkal az elérendő marzs tekintetében.

(76) Másodszor, ami az előírt tőke összegét és a Bizottság ezzel kapcsolatos kétségeit illeti, Luxemburg a Bázel II. keretrendszer választását – a részesedések kizárásához hasonlóan – indokoltnak tartotta. Mivel a részesedéseket a leányvállalatoktól származó osztalékon keresztül fizették ki, aminek összege a leányvállalatok eredményétől és újrabefektetési igényeitől függően változhatott, az adott bevételi forgalomra alkalmazandó marzs fogalma kereskedelmi szempontból nem volt értelmezhető.

(77) Harmadszor, Luxemburg állítása szerint a csoporton belüli tartozásoknak a kalkulációból való kizárása szintén indokolt volt, tekintettel arra, hogy az FFT tartozásait az FFT hitelezőinek nyújtott kifejezett garancia biztosította.

(78) Negyedszer, Luxemburg kifogásolta, hogy a Bizottság megkérdőjelezte a módszert, amivel a kockázati prémium meghatározásához a bétát kiszámolták.

(79) Végül Luxemburg azt állította, hogy figyelemmel arra a tényre, miszerint a feltételes adómegállapítással kapcsolatban alkalmazott luxemburgi gyakorlatot a magatartási kódexszel foglalkozó csoport (társasági adózás) kifejezetten megerősítette, azaz az OECD magatartási kódexének és irányelveinek megfelelőnek minősítette, a bizalomvédelem elve azt jelentette, hogy az FFT a megtámadott feltételes adómegállapításra annak teljes érvényességi ideje alatt, azaz öt évig támaszkodhatott.

6. AZ ÉRDEKELT FELEK ÉSZREVÉTELEI AZ ELJÁRÁS MEGINDÍTÁSÁRÓL SZÓLÓ HATÁROZATTAL KAPCSOLATBAN

(80) Az FFT 2014. október 30-án két külön dokumentumban nyújtotta be az eljárás megindításáról szóló határozattal kapcsolatos észrevételeit.

6.1. Az FFT észrevételeinek első csoportja

(81) Az FFT észrevételeinek első csoportja a következőkkel kapcsolatos: i. az OECD transzferárazási elveinek a Bizottság általi állítólagos téves alkalmazása, valamint ii. a Szerződés 107. cikkének (1) bekezdése szerinti szelektív jelleg megállapításához szükséges jogi követelmény állítólagos megsértése.

6.1.1. *Az OECD-elvek téves alkalmazása*

(82) Először is, az FFT azt állította, hogy nem volt fix adóköteles jövedelemre vonatkozó megállapodás a luxemburgi adóhatósággal, a megállapodás csak az FFT által ellátott vállalkozásfinanszírozási feladatok ellentételezésének kiszámítására szolgáló módszerre vonatkozott.

(83) Másodszor, az FFT érveket hozott fel a TNMM mint legmegfelelőbb módszer kiválasztása mellett. Az FFT kifejtette, hogy az összehasonlítható belső tranzakciók hiánya kizárja a CUP módszer alkalmazásának lehetőségét. Az FFT továbbá azt állította, hogy ha a csoporthoz tartozó vállalatoknak nyújtott hitelekre alkalmazott transzferárak meghatározására használt CUP módszer alkalmazása során a kötvényeinek árát használta volna, vesztesége keletkezett volna.

(84) Az FFT azt is megjegyezte, hogy bár a transzferárazás nem egzakt tudomány, igyekezett minden tőle telhetőt megtenni, hogy megbecsülje tevékenységeinek a szokásos piaci feltételek szerinti ellentételezését.

(85) Harmadszor, ami az FFT saját tőkéjének megfelelőségét illeti, mivel a körlevél nem nyújt külön iránymutatást a kockáztatott tőke megfelelő szintjének meghatározásához, az FFT saját tőkéjének elemzése mellett döntött, hogy megállapítsa, milyen arányú tőke szükséges tevékenységei végzéséhez és kockázatai viseléséhez. E célból az FFT a Bázel II. keretrendszerre hivatkozott. Az FFT kifejtette továbbá, hogy mivel a megtámadott feltételes adómegállapítás alkalmazása céljából a holdingtevékenységeket nem kell figyelembe venni, indokolt volt az FFT részesedéseit kizárni a saját kockáztatott tőkéjéből. Ezenkívül az FFT leányvállalataiba történő beruházásokkal egyenértékű saját tőke összegét is kizárták, mivel az a portfólióhoz nem tartozó, leányvállalatokba történő befektetéseket tartalmazta, amelyek ellentételezése osztalékok révén történt. Az osztalékok azonban nem képezték a transzferárazási elemzés tárgyát, ami megfelelt a Bázel II. keretrendszernek és a hitelintézetek tevékenységének megkezdéséről és folytatásáról szóló 2006/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (a tőkekövetelményekről szóló irányelv, a továbbiakban: CRD III. ([25])) 57. cikkének.

([25]) Az Európai Parlament és a Tanács 2006/48/EK módosított irányelve (2006. június 14.) a hitelintézetek tevékenységének megkezdéséről és folytatásáról (HL L 177., 2006.6.30., 1. o.).

(86) Negyedszer, a csoporton belüli követelések kezelésének a Bizottság általi elemzésére és arra a tényre való tekintettel, hogy az FFT eám-ja a harmadik felek eszközein kívül figyelmen kívül hagyta az összes egyéb eszközt, az FFT azt állította, hogy a csoport hitelminősítése már beépült az FFT általi finanszírozás csoportos költségébe. Mivel az FFT és a csoporton belüli összes társult vállalat a Fiat S.p.A.-éval megegyező hitelminősítéssel rendelkezett, nem származott külön hitelkockázat abból, ha az FFT a csoporton belüli társult vállalatok részére hitelez. A fentiek fényében az FFT tovább pontosította az FFT által felszámított kamat megállapításának módját.

(87) Ötödször, az FFT szerint indokolt volt a 6 %-os együtthatót alkalmazni a kockázattal súlyozott eszközeire, mivel ez megfelelt annak, hogy hogyan értelmezi az FFT a Bázel II. keretrendszernek a helyi szabályozó hatóságok általi, nem banki pénzintézetekre történő, a CRD-vel összhangban álló átültetését egyes uniós joghatóságok (például Olaszország) esetében. Az FFT továbbá azt állította, hogy az eszközkitettség és a működési kockázat kockázati súlyozása összhangban van a Bázel II. keretrendszerrel. Ami a szabályozási keret lehetséges változását illeti, az FFT azt állította, hogy a releváns kritériumok a Bázel III. keretrendszer ([26]) és a hitelintézetek tevékenységéhez való hozzáférésről és a hitelintézetek és befektetési vállalkozások prudenciális felügyeletéről szóló 2013/36/EU irányelv ([27]) (a továbbiakban: CRD IV.) szerint még mindig érvényesek.

(88) Hatodszor, a Bizottságnak az alkalmazott bétával kapcsolatos kételyét illetően az FFT azt állította, hogy még egyes összehasonlítható vállalatok (mint például a nemzeti bankok) kizárása esetén is szinte ugyanaz maradna a szokásos piaci értéktartomány. Mivel az FFT vállalkozásfinanszírozási vállalatként járt el, a finanszírozási társaságok bétaadatait találta a legmegfelelőbb összehasonlítható adatnak. A körlevél továbbá egyértelmű hivatkozást tett a pénzügyi szolgáltatókra. Ami a szokásos piaci értéktartománynak megfelelő tartomány 25. percentilisének elfogadását illeti, ez összhangban áll az OECD-irányelvekkel.

(89) Hetedszer, az FFT vitatta a Bizottság azon kételyét, hogy a 0,87 %-os tőkearányos jövedelmezőség túl alacsony volt. A tőketöbbletet – azaz az FFT finanszírozási tevékenysége során vállalt kockázatainak fedezéséhez nem szükséges tőkét – vagy továbbhitelezték, amennyiben a csoport másik vállalatának kiegészítő finanszírozásra volt szüksége, vagy az FFT részéről a pénzügyi szolgáltatások nyújtása során felmerült működési kiadások fedezésére használták. Ily módon ellentételezésére a rövid távú likviditásba történő befektetésekkel összhangban kellett sort keríteni.

6.1.2. *A Bizottság szelektivitásvizsgálata*

(90) Az FFT azt állította, hogy még ha a Bizottságnak a szokásos piaci feltételek elvének való megfelelésre vonatkozó elemzése helyes is volt, az eljárás megindításáról szóló határozat nem tartalmazott bizonyítékot arra, hogy az FFT-t az övéhez hasonló jogi és ténybeli helyzetben lévő bármely más luxemburgi adózóhoz képest előnyösebb bánásmódban részesítették. Az eljárás megindításáról szóló határozat nem hasonlította össze az FFT helyzetét a többi luxemburgi adózóéval, így azzal a 21 további adózóéval sem, amelyek eám-ját a Bizottság már felülvizsgálta. Az FFT a többi, ténylegesen Luxemburgban tartózkodó luxemburgi adózóhoz hasonlóan jogosult volt eám-ot kérni a luxemburgi adóhatóságtól.

(91) Továbbá mivel az FFT esetében az összesített luxemburgi társasági adó kulcsa 28,8 % volt (a 2011-es pénzügyi évre), míg Olaszországban az általános társasági adó 33 % körül volt, ha az FFT nagyobb haszonra tesz szert, az Olaszországban magasabb levonható költségeket jelentene, mivel az FFT hiteleinek nagy részét a Fiat Finance S.p.A. részére nyújtja. Nem volt tehát egyértelmű, hogy milyen „támogatásban" részesült a csoport egésze, ha az FFT Luxemburgban alacsonyabb nyereséget jelentett be, és ezért Olaszországban alacsonyabb kamatlevonásra volt jogosult.

([26]) Bázeli Bankfelügyeleti Bizottság, A bankokra vonatkozó nemzetközi szabályozási keret (Bázel III.).

([27]) Az Európai Parlament és a Tanács 2013/36/EU irányelve (2013. június 26.) a hitelintézetek tevékenységéhez való hozzáférésről és a hitelintézetek és befektetési vállalkozások prudenciális felügyeletéről, a 2002/87/EK irányelv módosításáról, a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 176., 2013.6.27., 338. o.).

6.2. **Az FFT észrevételeinek második csoportja**

6.2.1. *Az eám nem juttatott „előnyhöz”*

(92) Az FFT észrevételeinek második csoportja annak kifejtésével kezdődött, hogy általánosságban mennyire fontos az eám, valamint annak az általános adórendszer részeként történő elfogadása, illetve a luxemburgi adórendszer általi támogatottsága. Az FFT eám-ja a körlevélben foglalt útmutatást követte, és nem tért el Luxemburg általános adórendszerétől.

(93) Luxemburg transzferárképzési szabályai, amelyek alapján a körlevelet kiadták, az általános adórendszer részét képezték. Luxemburg transzferárképzési szabályai nem tértek el az általános adórendszertől, mivel a gyakorlatban is megfeleltek az OECD-irányelveknek, és céljuk a szokásos piaci ár szerinti nyereség megállapítása volt.

(94) A Bizottság által az eljárás megindításáról szóló határozatban a kiválasztott transzferárazási módszerrel kapcsolatban kifejezett kételyeket illetően az FFT azt állította, hogy a TNMM általánosan elfogadott, az OECD által jóváhagyott módszer volt, amely összhangban állt az általános luxemburgi adórendszerrel.

(95) Az FFT szerint az adóhatóságoknak bizonyos mérlegelési jogkört kell biztosítani a TNMM alkalmazásakor, amely az adóköteles nyereség megállapítását illetően sohasem egyetlen eredményt hoz, hanem inkább az érvényes eredmények tartományát azonosítja be. Ennek megfelelően az FFT által kiszámított (és a luxemburgi adóhatóság által elfogadott) adóköteles bevétel és a Bizottság által kiszámított állítólagos adóköteles bevétel közötti különbséget nem lehetett állami támogatási célú előnynek tekinteni. Ilyen előny csak akkor keletkezne, ha az intézkedés nyilvánvalóan eltérne a szokásos transzferárazási szabályoktól, és túlmutatna az adóhatóság mérlegelési jogkörén. Ellenkező esetben a Bizottság beleavatkozna a tagállam adóztatási jogköreibe.

(96) Végül az előny meglétének vizsgálatával kapcsolatban az FFT azt állította, hogy a Bizottságnak a teljes „csoportra” gyakorolt átfogó hatást kellett volna vizsgálnia. Ebben a tekintetben a Fiat-csoport esetében semmilyen előny nem állt fenn, mivel a luxemburgi adóalap bármely növekedését teljes mértékben ellensúlyozta bármely más európai országban (az elmúlt években főként Olaszországban) a megnövekedett adólevonás.

6.2.2. *A szelektivitás hiánya*

(97) Az FFT szerint a szelektivitás értékelését szolgáló referenciarendszer csak a transzferárazási szabályok hatálya alá tartozó, azaz kizárólag kapcsolt felekkel üzletelő társaságokat foglalhatta magában. Ezt a Bizottság „*groepsrentebox*” rendszerről szóló határozata ([28]) is elismerte, amely szerint az adósságfinanszírozási tevékenység tekintetében a kapcsolódó vállalkozások jogi és ténybeli helyzete nem hasonlítható össze a nem kapcsolódó vállalkozásokéval. Ezért a szelektivitás igazolásához a Bizottságnak bizonyítania kellett volna, hogy az FFT olyan feltételek mellett szerezte meg az eám-ot, amelyek eltértek a finanszírozási tevékenységet folytató egyéb, csoporthoz tartozó luxemburgi vállalkozásokra vonatkozó feltételektől. A körlevél azonban leszögezte, hogy az eám minden, vállalatcsoporthoz tartozó, finanszírozással foglalkozó vállalkozás számára elérhető. Tehát nem valósult meg szelektivitás.

(98) Az FFT szerint a luxemburgi adóhatóság által kibocsátott feltételes adómegállapítások nem diszkrecionális jellegűek voltak, mivel a körlevél elveit követték, amely külön hivatkozik az OECD-modellegyezmény 9. cikkében meghatározott szokásos piaci ár elvére. Tehát a luxemburgi adóhatóság – esetleges – mérlegelési jogkörét a körlevélben nyújtott iránymutatás határolta be. Ezenkívül az adóhatóság e korlátozott mérlegelési jogköre az OECD-irányelvek alkalmazásából következett. Ez önmagában még nem jelentette az állami támogatás meglétét. Ezenkívül az FFT eám-ját rendszeresen felül kellett vizsgálni.

([28]) A Bizottság 2009. július 8-i 2009/809/EK határozata a „groepsrentebox” rendszer Hollandia által tervezett végrehajtásáról (C 4/2007 [ex N 465/2006]) (HL L 288., 2009.11.4., 26. o.) (a továbbiakban: a groepsrentebox rendszerről szóló határozat).

(99) Az FFT továbbá azzal érvelt, hogy a Bizottság nem bizonyította, hogy a TNMM módszer alkalmazása az FFT eám-ja esetében eltér az FFT helyzetéhez hasonló helyzetben lévő társaságok esetében létrejött egyéb adómegállapításoktól. Az FFT szerint kétség nem fért hozzá, hogy az FFT-hez hasonló helyzetben lévő hasonló vállalkozás szintén kérhetett volna adómegállapítást, és a TNMM alapján határozhatta volna meg az adóköteles nyereségét. Mivel az FFT és a hasonló vállalkozások ugyanazon adórendszer hatálya alá tartoztak, lényegtelen volt megállapítani, hogy az FFT-re alkalmazott transzferárazási módszer megfelelt-e az OECD-irányelveknek (egyébként megfelelt).

6.2.3. *Az FFT ténybeli helyzete lényegesen eltért a koordinációs központokra vonatkozó határozatoktól*

(100) Az FFT szerint az eljárás megindításáról szóló határozat számos említésre méltó különbségre mutatott rá a korábbi határozatokhoz képest, amelyekben a Bizottság vitatta a transzferárazás módszerének (különösen a költség-plusz módszernek) mint a szelektív előnyt elősegítő adóintézkedésnek az alkalmazását ([29]). E határozatokban a rendszer csak azon adózók számára volt elérhető, akik bizonyos követelményeket teljesítettek, míg az eljárás megindításáról szóló határozatban a Bizottság csak a TNMM alkalmazását vitatta, azaz az adóköteles nyereség külön meghatározását a kapcsolt felek finanszírozásával foglalkozó valamennyi luxemburgi adózó számára elérhető eám-eljárás összefüggésében.

(101) A szóban forgó határozatokban továbbá a költség-plusz módszerrel megállapított bevétel jelentősen eltérhet a jogszabályban előírt nyereségtől, ami az FFT-re nem volt érvényes. Az FFT esetével ellentétben a transzferárazás módszerének alkalmazása a korábbi határozatokban egyértelműen nem állt összhangban az OECD-irányelvekkel. Nem volt egyértelmű transzferárazási útmutató sem az OECD-irányelvekben az FFT által végzett egyes tevékenységekkel (mint például a pénzügyi és vállalkozásfinanszírozási tevékenységek) kapcsolatban.

(102) Az FFT továbbá azt állította, hogy a Bizottság azt sem vette figyelembe, hogy az FFT eám-jának alapjául egy, az OECD-irányelvekkel összhangban álló gazdasági tanulmány szolgált, amely kimutatta, hogy a nyereség megállapítása nem önkényes módon történt, és hogy a luxemburgi adóhatóság nem saját hatáskörben járt el.

7. **LUXEMBURG ÉSZREVÉTELEI A HARMADIK FELEK ÉSZREVÉTELEIVEL KAPCSOLATBAN**

(103) 2015. január 5-i levelében Luxemburg az FFT észrevételeivel való egyetértését fejezte ki.

8. **ÉRTÉKELÉS**

(104) A Szerződés 107. cikkének (1) bekezdése szerint a belső piaccal összeegyeztethetetlen a tagállamok által vagy állami forrásból bármilyen formában nyújtott olyan támogatás, amely bizonyos vállalkozásoknak vagy bizonyos áruk termelésének előnyben részesítése által torzítja a versenyt, vagy azzal fenyeget, amennyiben ez érinti a tagállamok közötti kereskedelmet.

(105) Amint azt az Unió Bírósága megállapította ([30]), ahhoz, hogy valamely intézkedés a Szerződés 107. cikkének (1) bekezdése értelmében állami támogatásnak minősüljön, a következő együttes feltételeknek kell teljesülniük: i. az intézkedésnek az államnak betudhatónak kell lennie, és azt állami forrásokból kell finanszírozni, ii. előnyhöz kell juttatnia a kedvezményezettet, iii. az előnynek szelektívnek kell lennie, és iv. annak torzítania kell a versenyt, vagy versenytorzítással kell fenyegetnie, és képesnek kell lennie a tagállamok közötti kereskedelem befolyásolására.

(106) E határozat tekintetében különösen a szelektív előny fennállását tovább kell vizsgálni.

([29]) A Bizottság határozata [2003] a Belgium által végrehajtott támogatási programról – egyesült államokbeli külföldi exportvállalkozásokra vonatkozó feltételes adómegállapítási rendszer (HL L 23., 2004.1.28., 14. o.); a Bizottság határozata [2003] a Belgium által a Belgiumban letelepedett koordinációs központok javára végrehajtott támogatási programról (HL L 282., 2003.10.30., 25. o.); a Bizottság határozata [2002] a Luxemburg által végrehajtott C-49/2001 számú (korábbi NN 46/2000) állami támogatási programról – Koordinációs központok (HL L 170., 2003.7.9., 20. o.); a Bizottság határozata [2003] a Franciaország által a székhelyek és logisztikai központok javára végrehajtott támogatási programról (HL L 23., 2004.1.28., 1. o.); a Bizottság határozata [2002] a Németország által az ellenőrzési és koordinációs központok javára végrehajtott támogatási programról (HL L 177., 2003.7.16., 17. o.).

([30]) A C-399/08. P. sz., Bizottság kontra Deutche Post ügyben hozott ítélet (ECLI:EU:C:2010:481) 39. pontja.

(107) Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, ami a szelektív előnyre vonatkozó feltételt illeti, „az annak meghatározását követeli meg, hogy adott jogi szabályozás keretében a szóban forgó nemzeti intézkedés alkalmas-e arra, hogy bizonyos vállalkozások(at) vagy bizonyos áruk termelés(ét) előnyben részesítse olyan vállalkozásokkal és áruk termelésével szemben, amelyek az említett szabályozás céljára tekintettel összehasonlítható ténybeli és jogi helyzetben vannak, és amelyek ily módon – lényegében hátrányosan megkülönböztetőnek minősíthető – eltérő bánásmódban részesülnek” ([31]).

(108) Konkrétabban, a Bíróság egy három lépésből álló elemzést dolgozott ki annak meghatározása céljából, hogy egy adott adóintézkedés szelektív-e ([32]). Az első lépésben meg kell határozni, hogy melyik a tagállamban alkalmazandó közös vagy rendes adórendszer, vagyis Ez a „referenciarendszer”. Másodszor, meghatározzák, hogy a szóban forgó adóintézkedés az említett rendszertől való eltérésnek minősül-e, azaz különbséget tesz-e a rendszerből fakadó célok tekintetében hasonló ténybeli és jogi helyzetben lévő gazdasági szereplők között. Ha az intézkedés a referenciarendszertől való eltérésnek minősül, az elemzés harmadik lépésében megállapítják, hogy az intézkedés a referenciarendszer természete vagy általános felépítése alapján indokolt-e. A referenciarendszerhez képest eltérést jelentő adóintézkedés akkor indokolható, ha az érintett tagállam bizonyítani tudja, hogy az intézkedés az adórendszere alapelveinek vagy vezérlő elveinek közvetlen következménye ([33]). Ha ez így van, az adóintézkedés nem szelektív. E harmadik lépésben a bizonyítási teher a tagállamot sújtja.

(109) A FIAT-ítéletben ([34]) a Bíróság tovább pontosította a releváns referenciarendszer azonosításának módját. A Bíróság jelezte, hogy a referenciarendszer meghatározásakor a Bizottság nem veheti figyelembe a nemzeti adórendszeren kívüli paramétereket és szabályokat. Konkrétabban, a FIAT-ítélet 96. pontjában a Bíróság úgy ítélte meg, hogy *„[a]z EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett szelektív adóelőny fennállásának vizsgálata során és az általában a vállalkozásra nehezedő adóteher megállapítása céljából tehát nem vehetők figyelembe a szóban forgó nemzeti adórendszeren kívüli paraméterek és szabályok, kivéve, ha azokra az utóbbi kifejezetten hivatkozik”*.

(110) Ezen elvekre tekintettel a Bíróság a FIAT-ítélet ([35]) 117. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy ebben az ügyben a vizsgálatot lezáró határozatot meg kell semmisíteni annyiban, amennyiben a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor a szelektív előny fennállását egy olyan referenciakeret alapján állapította meg, amely magában foglalja a szokásos piaci ár elvét, amely nem a vonatkozó nemzeti adójog teljeskörű vizsgálatából következik.

(111) A Szerződés 266. cikke értelmében ezért a Bizottság feladata, hogy megtegye a Bíróság FIAT-ügyben hozott ítéletében foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket.

(112) E tekintetben a Bizottság elismeri, hogy az eljárás megindításáról szóló határozatban a szelektív előny kritériumának értékelését arra a feltételezésre alapozta, hogy a referenciakeret magában foglalta a szokásos piaci ár elvét. Ezt az elvet egyrészt a korábbi bizottsági határozatokból ([36]), másrészt a Bíróság ítélkezési gyakorlatából ([37]) vezette le, amelyet az OECD-irányelvekkel összhangban értelmeztek, az e határozat (53)–(56) preambulumbekezdésében részletezettek szerint.

([31]) A C-451/21. P. és C-454/21. P. sz., Luxemburg és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet (ECLI:EU:C:2023:948) 106. pontja. Lásd még a C-172/03. sz., Heiser ügyben hozott ítélet (ECLI:EU:C:2005:130) 40. pontját.

([32]) A C-78/08–C-80/08. sz., Paint Graphos egyesített ügyekben hozott ítélet (ECLI:EU:C:2009:417) 49. és 64–65. pontja. A támogatás szelektív jellege három lépcsőben történő elemzésének módszerét annak érdekében alakították ki, hogy fel lehessen fedni az olyan előnyökkel járó adóintézkedések rejtett szelektivitását, amelyekből látszólag minden vállalkozás részesülhet: lásd a C-649/20. P., C-658/20. P. és C-662/20. P. sz., Spanyolország és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet (ECLI:EU:C:2023:60) 48. pontját.

([33]) A C-78/08–C-80/08. sz., Paint Graphos egyesített ügyekben hozott ítélet (ECLI:EU:C:2009:417) 65. pontja.

([34]) A C-885/19. és C-898/19. sz., Bizottság kontra Fiat Chrysler Finance Europe egyesített ügyekben hozott ítélet (ECLI:EU:T:2022:859).

([35]) A C-885/19. P. és C-898/19. P. sz., Fiat Chrysler Finance Europe és Írország kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet (ECLI:EU:C:2022:859). Lásd még az ítélet 81–112. pontjában kifejtett indokolást.

([36]) A Bizottság határozata [2003] a Belgium által végrehajtott támogatási programról – egyesült államokbeli külföldi exportvállalkozásokra vonatkozó feltételes adómegállapítási rendszer (HL L 23., 2004.1.28., 14. o.); a Bizottság határozata [2003] a Belgium által a Belgiumban letelepedett koordinációs központok javára végrehajtott támogatási programról (HL L 282., 2003.10.30., 25. o.); a Bizottság határozata [2002] a Luxemburg által végrehajtott C-49/2001 számú (korábbi NN 46/2000) állami támogatási programról – Koordinációs központok (HL L 170., 2003.7.9., 20. o.); a Bizottság határozata [2003] a Franciaország által a székhelyek és logisztikai központok javára végrehajtott támogatási programról (HL L 23., 2004.1.28., 1. o.); a Bizottság határozata [2002] a Németország által az ellenőrzési és koordinációs központok javára végrehajtott támogatási programról (HL L 177., 2003.7.16., 17. o.).

([37]) A C-182/03. és C-217/03. sz., Belgium és Forum 187 kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet (ECLI:EU:C:2006:416; a továbbiakban: Forum 187 ítélkezési gyakorlat).

(113) Ennek megfelelően az eljárás megindításáról szóló határozat (63)–(80) preambulumbekezdésében felvázolt és a 4. szakaszban említett négy konkrét kétely a szokásos piaci ár önálló elvének meglétén alapult ([38]). Más szóval, a megtámadott feltételes adómegállapítás állami támogatási jellegére vonatkozó, az eljárás megindításáról szóló határozatban foglalt előzetes következtetés a szokásos piaci ár elvétől és a szabályoktól való eltérésből vagy azok téves alkalmazásából eredt, amelyek nem a luxemburgi jog teljeskörű vizsgálatából következtek.

(114) A Bizottság ugyanakkor elismeri, hogy a FIAT-ítéletben a Bíróság megállapította, hogy a Bizottság a vizsgálatot lezáró határozatban nem bizonyította az FFT javára nyújtott, a Szerződés 107. cikkének (1) bekezdése értelmében vett szelektív előny fennállását, mivel a referenciarendszer meghatározásakor: *„a Bizottság a luxemburgi jogban meghatározottól eltérő szokásos piaci ár elvét alkalmazta. Így a Bizottság arra szorítkozott, hogy azonosítsa a luxemburgi általános társaságiadó-rendszer által követett célban ezen elv absztrakt kifejezését, és megvizsgálja a szóban forgó feltételes adómegállapítási határozatot, anélkül hogy figyelembe vette volna, hogy az említett elvet konkrétan milyen módon építették be e jogba, különösen az integrált társaságokat illetően* ([39])." Ez a következtetés az eljárás megindításáról szóló határozatban foglalt elemzés szempontjából is releváns.

(115) Az integrált társaságok adóztatását illetően a Bíróság megjegyezte továbbá, hogy bár a társaságokra alkalmazandó luxemburgi nemzeti jog a piaci árak megbízható megközelítését kívánja elérni – és ez a célkitűzés általában megfelel a szokásos piaci ár elvének –, az uniós jogban történő harmonizáció hiányában ezen elv alkalmazásának konkrét szabályait a nemzeti jog határozza meg, és a referenciakeret meghatározásakor ezeket a nemzeti szabályokat kell figyelembe venni ([40]). Az eljárás megindításáról szóló határozatban azonban a Bizottság nem hivatkozott a szokásos piaci ár elvére, amelyet lényegében az L.I.R. 164. cikkének (3) bekezdése rögzít.

(116) A Bíróság azt is megjegyezte, hogy a Forum 187 ítélkezési gyakorlatból nem vonható le az a következtetés, hogy a Bíróság a szokásos piaci ár olyan önálló elvét kívánta megállapítani, amely az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének alkalmazása keretében az adójogi intézkedések vizsgálata céljából attól függetlenül alkalmazandó, hogy azt beépítették-e a nemzeti jogba ([41]).

(117) A Bíróság megállapította továbbá, hogy még ha feltételezzük is, hogy nemzetközi konszenzus áll fenn a szokásos piaci ár elvével kapcsolatban, és hogy számos adóhatóság ezen irányelvekből merít a transzferárak kidolgozása és ellenőrzése során, *„egyedül a releváns nemzeti rendelkezésekre tekintettel kell eldönteni azt, hogy az adott ügyleteket a szokásos piaci ár elve alapján kell-e vizsgálni, és adott esetben azt, hogy az adóalany adóköteles jövedelmének alapját képező, és annak az érintett államok közötti felosztását megalapozó transzferárak eltérnek-e, vagy sem, a szokásos piaci ár szerinti eredménytől"* ([42]).

(118) A Bíróságnak a FIAT-ítéletben tett e megállapításaira és következtetéseire tekintettel meg kell állapítani, hogy az eljárás megindításáról szóló határozat (59)–(63) preambulumbekezdésében meghatározott referenciarendszer, amely kizárólag a szokásos piaci árnak a Bizottság határozataiból és a Forum 187 ítélkezési gyakorlatból eredő, az OECD-irányelvek által értelmezett önálló elvén alapul, nem jelenthet megfelelő kiindulópontot a szelektív előny jelen ügyben való fennállására vonatkozó állami támogatási elemzéshez. Ezenkívül az eljárás megindításáról szóló határozat nem fogalmazott meg kétségeket az L.I.R 164. cikkének (3) bekezdése és a körlevél alapján.

(119) Amint arra a FIAT-ítélet emlékeztet, általában az ilyen hiba a vonatkozó nemzeti jog értelmében ténylegesen alkalmazandó szabályok meghatározása során, és ennélfogva az úgynevezett referenciarendszer azonosítása során, amelyre tekintettel a szóban forgó feltételes adómegállapítási határozatot értékelni kellett, szükségképpen érvénytelenné teszi a szelektív előny fennállására vonatkozó okfejtés egészét ([43]).

([38]) A C-885/19. P. és C-898/19. P. sz., Fiat Chrysler Finance Europe és Írország kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet (ECLI:EU:C:2022:859) 104. pontja.
([39]) A C-885/19. P. és C-898/19. P. sz., Fiat Chrysler Finance Europe és Írország kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet (ECLI:EU:C:2022:859) 91. pontja.
([40]) A C-885/19. P. és C-898/19. P. sz., Fiat Chrysler Finance Europe és Írország kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet (ECLI:EU:C:2022:859) 93. pontja.
([41]) A C-885/19. P. és C-898/19. P. sz., Fiat Chrysler Finance Europe és Írország kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet (ECLI:EU:C:2022:859) 104. pontja.
([42]) A C-885/19. P. és C-898/19. P. sz., Fiat Chrysler Finance Europe és Írország kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet (ECLI:EU:C:2022:859) 96. pontja.
([43]) A C-885/19. P. és C-898/19. P. sz., Fiat Chrysler Finance Europe és Írország kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet (ECLI:EU:C:2022:859) 118. pontja.

(120) Következésképpen, sem az eljárás megindításáról szóló határozatban felvetett konkrét kétségek, sem az abban foglalt, a referenciarendszer meghatározásával kapcsolatos indokolás nem teszi lehetővé a Bizottság számára annak megállapítását, hogy a megtámadott feltételes adómegállapítással Luxemburg szelektív előnyt biztosított az FFT-nek. Ezenkívül az eljárás megindításáról szóló határozatban a Bizottság nem értékelte a megtámadott feltételes adómegállapításban foglalt eltérés fennállását semmilyen más referenciarendszer fényében, és nem vetett fel kétségeket a támogatás fennállásával kapcsolatban más, a szelektív előny meglétéhez kapcsolódó indokok alapján sem.

(121) Ezért ebben a határozatban a Bizottságnak figyelmen kívül kell hagynia az eljárás megindításáról szóló határozatban a szelektív előny meglétével kapcsolatban megfogalmazott kétségeket. Mivel az állami támogatás fennállása megállapításának a Szerződés 107. cikkének (1) bekezdésben foglalt kritériumai kumulatívak, az e rendelkezésben foglalt többi kritériumot nem kell értékelni.

9. **KÖVETKEZTETÉS**

(122) A fentiek fényében a Bizottság megállapítja, hogy a Luxemburg által az FFT javára kibocsátott, megtámadott feltételes adómegállapítás nem minősül állami támogatásnak a Szerződés 107. cikkének (1) bekezdése értelmében,

ELFOGADTA EZT A HATÁROZATOT:

1. cikk

A Luxemburgi Nagyhercegség által az FFT javára kibocsátott, 2012. szeptember 3-i megtámadott feltételes adómegállapítás nem minősül az Európai Unió működéséről szóló szerződés 107. cikkének (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak.

2. cikk

E határozat címzettje a Luxemburgi Nagyhercegség.

Kelt Brüsszelben, 2024. november 28-án.

a Bizottság részéről
Margrethe VESTAGER
ügyvezető alelnök